

אשת חיל מי ימצא

אֶשֶׁת־חַיִל מִי יִמְצָא וְרַחֵק מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ ... רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חַיִל וְאַתָּה עָלִית עַל־בְּלָנָה: (משלי פרק לא).¹
 וְעַתָּה בְּתִי אֶל־תִּירָאִי כָּל אֶשְׁרֵי־אֶמְרֵי אֶעֱשֶׂה־לָּךְ כִּי יוֹדַע כָּל־שֵׁעַר עִמִּי כִּי אֵשֶׁת חַיִל אָתָּה: (רות ג יא).²
 וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אֶשְׁרֵי־בִשְׁעַר וְהִזְקִינִים עֲדִים יִתֵּן ה' אֶת־הָאִשָּׁה הַבְּאֵה אֶל־בֵּיתְךָ כְּרַחֵל וְכַלְלָהּ אֲשֶׁר בָּנוּ שְׂתִיחֵם
 אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעֲשֶׂה־חַיִל בְּאַפְרָתָה וּקְרָאִשִׁם בְּבֵית לְחָם: (רות ד יא).³

מדרש משלי (בובר) פרשה לא – רבות הן נשות החיל

"אשת חיל מי ימצא". זהו שאומר הכתוב: "עוד ינובון בשיבה" (תהלים צב טו) - כנגד אברהם ושרה, שהיו שקולים כאחד בצדקה ובגמילות חסדים והיו סימן טוב לעולם.⁴ כך אין מונע מן הצדיקים נשים כשרות שהוא מזווג להם, שכן מצינו באשתו של נח שהיו שקולין מעשיה כמעשיו, לפיכך זכתה עמו וניצלה ממי המבול.⁵
 "בטח בה לב בעלה" - זו שרה אמנו, שהעשיר אברהם בשבילה, שנאמר: "ולאברם היטיב בעבורה" (בראשית יב טז).⁶

"גמלתהו טוב ולא רע" - זו רבקה אמנו, שגמלה ליצחק בשעה שמתה שרה אמו.⁷

"דרשה צמר ופשתים" - זו לאה אמנו, שקבלה ליעקב בסבר פנים יפות, דכתיב: "ויבוא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתוך וגו'" (בראשית ל טז), לפיכך זכתה ויצאו ממנה מלכים ונביאים.⁸

¹ פרק לא החותם את ספר משלי מחבר שני עניינים לכאורה לא קשורים זה בזה (חלוקת התנ"ך לפרקים היא כידוע מאוחרת ואינה יהודית). תשעה הפסוקים הראשונים של הפרק הם: "דברי למואל מלך מושא אשריסרתו אמו" ואילו מפסוק י מתחיל שיר הלל לאשת חיל שכבר פטט המנהג בישראל לשוררו בליל שבת לאחר הפיוט "שלום עליכם מלאכי השרת". ראו דרשות חז"ל על דברי למואל אלה שאמו אומרת לו: "מהיבך ומהיבטני ומה ברנדיך: אלתתן לנשים חילך ודרכך למחות מלכין וכו'", שהם על שלמה ששתה לשכרה ערב חנוכת המקדש ובת שבע אמו באה ליסרו ולהעירו בגערה (ויקרא רבה יב ה, סנהדרין ע"ב). קישור שלמה לחצי השני של הפרק, עפ"י המדרשים, הוא אולי פיצוי לתוכחה קשה זו. כך או כך, אנחנו נתמקד בשירה לאשת חיל מפסוק י של הפרק ועד סופו ובקשר למגילת רות.

² רות היא היחידה בתנ"ך המכונה אשת חיל ובכך היא משלימה את בעז המכונה איש-גיבור-חיל, ככתוב במגילה בראש פרק ב: "ולנעמי מידע מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז". אנשי חיל יש לנו עוד במקרא במספר מקומות, כגון: בראשית מז ו, שמות יח כא, שמואל א לא יב ועוד, ראו דברינו [על מינוי הדיינים](#) בפרשת יתרו. אבל השילוב של אשת חיל עם איש חיל, נמצא רק במגילת רות.

³ איש חיל אשר נשא את אשת חיל עתה עושה חיל. ובכך אנחנו חוזרים לפסוק הראשון שהבאנו, אשת החיל שעולה על כל הנשים האחרות שעשו חיל. נראה שהקשר למגילת רות כבר בורר, אלא שנאלץ לעבור תחנות רבות בדרך עד שנגיע לרות אשת החיל.

⁴ הפתיחה בשירה איננה מקרית, ראו דברינו [שרה אשת חיל](#) בפרשת חיי שרה בהם הבאנו את מדרש תנחומא שם (פרשת חיי שרה סימן ד) הדורש את המזמור כולו כהספד של אברהם על שרה. כשנפטרה שרה הבין אברהם עד כמה היה קשור בה, כמאמר חכמים בגמרא סנהדרין כב ע"ב: "אין איש מת אלא לאשתו (אלימלך לנעמי), ואין אשה מתה אלא לבעלה (רחל ליעקב)". וכאן הדרשן מציין את מעלת שניהם בחייהם שהיו "סימן טוב לעולם".

⁵ אשתו של נח היא דמות פאסיבית למדי, במקרא וגם במדרש. וזה אחד מהמדרשים המעטים שמתייחס אליה כאישה צדיקה ושקולה לנח. ראו גם בראשית רבה פרשה כג שמציין את שמה של אשת נח - נעמה: "ואחות תובל קין נעמה. אמר ר' אבא בר כהנא: נעמה אשת נח הייתה. ולמה נקראת נעמה? שמעשיה נעימים".

⁶ רמב"ן בפירושו לבראשית יב י, מותח כידוע, ביקורת קשה על מעשיו של אברהם עם שרה בירידתו למצרים: "ודע כי אברהם אבינו קטא חטא גדול בשגגה שהביא אשתו הצדקת במכשול עון מפני פחדו פן ירגוהו וכו'". משתמע מכך, גם ביקורת על העושר שנחל אברהם כתוצאה ממעשיו. אבל המדרש בוחר ללמוד ממעשה זה גם לקח חיובי, של זהירות בכבוד האישה. ראו מסכת בבא מציעא דף נט עמוד א: "אמר ר' חלב: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו. שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר: ולאברם היטיב בעבורה". הטבה זו היא חוב שאברהם חב כל חייו לשרה ובשל כך הצטווה: "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה" (בגירוש ישמעאל, אוצר המדרשים (אייזנשטיין) חופת אליהו עמוד 178).

⁷ גם בין יצחק לרבקה לא היו הדברים פשוטים, בעיקר בנושא חינוך הילדים והעדפתם, זה אוהב את זה וזו אוהבת את זה (בראשית כה כח) ומשם התגלגלו ובאו: תרבות רעה, קנאה, שנאת אחים, גלות ובעצם, פירוק המשפחה. אבל בתחילת דרכם, אהבת רבקה הביאה נחמה גדולה ליצחק, כפי שהפסוק אומר במפורש: "ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויצחק את־רבקה ותהילו לאשה ויאבה וינחם יצחק אחרי אמו" (בראשית כד טז). ראו המדרשים על אוהל שרה, הענן, הנר והברכה שבעיסה שפסקו עם מותה של שרה וחזרו עם בואה של רבקה (בראשית רבה טז ואחרים). וכן במדרש אגדה (בובר) בראשית פרשת חיי שרה פרק כד: "וינחם יצחק אחרי אמו. כל זמן שאמו של אדם בחייה אהבתו הולכת עם אמו, מתה אמו אהבתו הולכת לאשתו". ראו דברינו [ענן דלת נר ועיסה - מאוהל שרה לאוהל רבקה](#) בפרשת חיי שרה.

⁸ מלכים מיהודה, ונביאים, כגון ירמיהו שהיה כהן (שבט לוי) והושע שהיה משבט ראובן. ולעצם הדרשה בצמר ופשתים, ראו מדרש תנחומא פרשת חיי שרה שכבר הזכרנו בהערה 4 לעיל אשר דורש את כל אשת חיל על שרה, שאומר: "דרשה צמר ופשתים, בין ישמעאל ליצחק, שנאמר: ותרא שרה את בן הגר המצרית מצחק. ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה וכו' (בראשית כא ט ז). היינו, אשת החיל מפרידה בין צמר ופשתים שהם כלאיים ומין בשאינו מינו. ברוח זו הולכים מדרשים שמפתחים את עניין

"הייתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה" - זו רחל אמנו, שהיתה מתביישת על הבנים בכל יום. לפיכך זכתה ויצא ממנה בן, שהוא דומה לספינה, שהיא מלאה כל טוב שבעולם. כך יוסף נתקיים כל העולם בזכותו, וכלכל את העולם בשני רעבון.⁹

"ותקום בעוד לילה" - זו בתיה בת פרעה, גויה היתה ונעשתה יהודיה, והזכירו שמה בין הכשרות, בשביל שעסקה במשה, לפיכך זכתה ונכנסה בחייה לגן עדן.¹⁰

"זממה שדה ותיקחהו, מפרי כפיה נטעה כרם" - זו היא יוכבד, שיצא ממנה משה, שהוא שקול כנגד כל ישראל, שנקראו כרם, שנאמר: "כי כרם ה' צבאות בית ישראל" (ישעיה ה).¹¹

"חגרה בעוז מתניה" - זו מרים שקודם שנולד משה אמרה: עתידה אמי שתלד בן שמושיע את ישראל. כיון שנולד וכבד עליהם עול מלכות, עמד אביה וטפחה על ראשה, אמר לה: היכן נבואתיך? ועמד וירק בפניה. ועם כל זאת היא מתאמצת בנבואתה, דכתיב: "ותצב אחותו מרחוק" (שמות ב ד).¹²

"טעמה כי טוב סחרה" - זו חנה שטעמה טעם תפילה, שנאמר: "ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בה' וגו'" (שמואל א ב א), לפיכך זכתה ויצא ממנה בן שהיה זוג למשה ולאהרן, שהיו מאירין לישראל כְּנֹרֹת, דכתיב: "משה ואהרן בכוהניו ושמואל בקוראי שמו" (תהלים צט ו), וכתיב ביה בשמואל: "ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שוכב בהיכל ה'" (שמואל א ג ג).¹³

שמירת המצוות בבית אברהם הן בהפרדה של כלאיים והן במצוות יציאת (תכלת) שמתירה כלאיים של צמר ופשתים. אבל אנחנו כאן בדמותה של לאה, ומה עניין "דרשה צמר ופשתים" ועוד החיבור לסבר הפנים היפות שבהן קבלה את יעקב בפרשת הדודאים? אולי עפ"י מקצת מפרשני המקרא, כגון רלב"ג ועקידת יצחק, שמדגישים את חריצות האשה וזריזותה בניהול משק הבית (כולל הפעלת הילדים הבוגרים). ועדיין צריכה דרשת צמר ופשתים זו עיון. אולי הדברים קשורים בסוף הפסוק: "כי שכור שכרתיך" ממנו נולד **יששכר חמור גרם** (ראו דברינו בפרשת ויחי).

⁹ גם מרחל יצאו מלכים ונביאים (תנחומא ויצא יג), אבל המוטיב שהדרשן בחר להתמקד בו בהקשר עם רחל, הוא אניות הסוחר (של ימיו) שהיו מפליגות לזמנים ארוכים והכל חרדים ומצפים לשובן בשלום (ראו שמות רבה מח א). וכשבאו בשלום, היו מביאות סחורה ואספקה לזמן רב. זה הדימוי לציפייתה ותוחלתה הארוכה של רחל לבנים (המלווה בשתיקה ממושכת, ראו בראשית רבה עא ה: "רחל תפסה פלך שתיקה") והמענה שקבלה בדמותו של יוסף "המשיב" שהציל את משפחת יעקב בשנות הרעב. השוו הפסוק בבראשית מז יב: "וְיִכְלְלֵי יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אָחִיו וְאֶת־כָּל־בְּנֵי אֲבִיו לְחֵם לְפִי הַטֶּף" עם הפסוק: "ממרחק תביא לחמה" כאן. ואנו יודעים, את שרחל לא ידעה ולא חוותה, שהמילה "סוחר" מסמלת את גם הסבל הנורא של יוסף כשנמכר לאנשים סוחרים ... לסיכום אזכור דמותו של רחל ולא ובהקשר למגילת רות, ראו ברכת העם לבעז ורות לאחר נישואיהם: "יִתֵּן ה' אֶת־הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל־בִּיתְךָ כְּרַחֵל וְכִלְאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׁתֵּיהֶם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל" (רות ד יא) שממנו הוטבעה לשון ברכת הבנות: "ישימת אלוהים כרחל ולאה" - רחל לפני לאה. ויסוד הדבר עוד בספר בראשית פרק לא פסוקים ד ו-יד בהם הסדר הוא "רחל ולאה". ראו המדרשים והפרשנים שם על הקדמת רחל ללאה.

¹⁰ כבר הארכנו לדון **בבתיה בת פרעה** בדברינו בפרשת שמות. שם ראינו שלמשה היו, עפ"י המדרש (ואולי גם עפ"י פשט המקרא), שתי אמהות: יוכבד שילדה אותו ובת פרעה שגידלה והצילה אותו, ונתנה לו חיים שניים ואת שמו. וכדברי הגמרא בסנהדרין יט ע"ב: "יוכבד ילדה ובתיה גידלה". שם גם הקשר לעובד בנם של בעז ורות, עליו אומר הפסוק: "בן יולד לנעמי" והגמרא דורשת: "רות ילדה ונעמי גידלה". במעשיה אלה, מרדה בתיה בפרעה אביה וסיכנה את עצמה ואולי בשל כך צרפה חכמים לשבעה צדיקים אחרים שנלקחו עוד בחייהם לגן עדן. ראו מסכת כלה רבתי פרק ג הלכה כג.

¹¹ יוכבד המיילדת (עם מרים בתה או אלישבע כלתה, שמות רבה א יג), שהייתה מיילדת את בנות ישראל שילדו כחיות בשדות (שם א יב), יוכבד שעברה את כל שעבוד מצרים, נולדה בין החומות (גמרא סוטה יב ע"א) וזכתה להיות גם בין יוצאי מצרים (סדר עולם רבה פרק ט), יוכבד שספר דברי הימים (א ד יח) מכנה אותה "אישתו היהודיה" משום ש"העמידה יהודים הרבה" (ויקרא רבה א ג), יוכבד שלאחר שעמרים גרש אותה וחרז ולקחה (בעקבות גערת מרים בתו, גמרא סוטה יב ע"א) זכתה לעדנה וילדה את משה - היא שזממה ולקחה שדה, היא שנטעה את כרם ה' בית ישראל. אבל את השם משה, השקול כנגד כל ישראל, נתנה לו בתיה. בתיה מול יוכבד, כמו רות מול נעמי.

¹² מקור מדרש זה הוא בשמות רבה א כב: "לפי שהיתה מרים מתנבאת ואומרת: עתידה אמי שתלד בן שיושיע את ישראל. כיון שנולד משה, נתמלא כל הבית אורה, עמד אביה ונטקה על ראשה, אמר לה: בתי נתקיימה נבואתך ... וכיון שהטילוהו ליאור, עמדה אמה וטפחה לה על ראשה, אמרה לה: בתי, והיכן נבואתיך? והיינו דכתיב: ותצב אחותו מרחוק וגו', לדעת מה יהא בסוף נביאותה". ראו הנוסח במכילתא דרבי שמעון בר יוחאי טו כ, שאביה הוא זה שסונט בה: "היכן נבואתך?" כמו במדרש שלנו. שם גם מודגש "ותצב" כעמידה חזקה וחוששת, ולא דואגת וחוששת, כמו "מתאמצת בנבואתה" לעיל. ואלה דברי המכילתא: "ענה אביה ואמר לה: היכן היא נבואתך? ועדיין היא בנבואתה עומדת, שנאמר: ותצב אחותו מרחוק - אין כל יציבה בכל מקום אלא רוח הקודש". ואת כל זה צריך לחבר למדרש שמות רבה א יג, שהזכרנו בהערה הקודמת, שבעקבות גזירת פרעה "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", גרש עמרים את יוכבד "כשהיא מעוברת מג' חדשים", ובעקבותיו "עמדו כל ישראל וגרשו את נשותיהן. אמרה לו בתו: גזרתך קשה משל פרעה, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים, ואתה על הזכרים ונקבות. פרעה רשע הוא וגזירתו ספק מתקיימת ספק אינה מתקיימת, אבל אתה צדיק וגזירתך מתקיימת. עמד הוא והחזיר את אשתו עמדו כל ישראל והחזירו נשותיהם". מחזרה זו, הודות למרים שחגרה בעוז מתניה, נולד משה.

¹³ גם על חנה זכינו כבר לדרוש בדברינו **תפילת חנה** בראש השנה (הפסרת היום הראשון). ושם הראינו שחנה היא ממניחי יסודות התפילה עד ימינו, החל מתפילת מוסף של ראש השנה (ברכות לא ע"א), דרך תפילת שמונה עשרה שמרומזת כולה בתפילת חנה (פסיקתא זוטרתא דברים ואתחנן) וכלה בהלכות רבות הקשורות לתפילה (גמרא ברכות שם). בתפילתה האישית, מכאב עקרותה, לא מהססת חנה גם להטיח דברים כלפי מעלה ולשמש בכך שופר לכל הכואבים והמבקשים לזעוק בתפילתם "אוי, ריבונו של עולם"! גם זה בגמרא ברכות לא ע"ב. ראו דברינו **הטיחו דברים כלפי מעלה** בפרשת שלח לך. אבל כאן, "טוב סחרה" שהתפללה בשמחה ובעליצות הלב כשזכתה לבן ושוררה את שירת חנה. ומתוך שילוב זה של הטחת דברים מחד גיסא, ושמחה של תפילה מאידך גיסא,

"ידיה שלחה בכישור וכפיה תמכו פלך" - זו יעל שלא הרגה את סיסרא בכלי זיין, אלא ביתד בכוח ידיה, ומפני מה לא הרגתו בכלי זיין? לקיים מה שנאמר: "לא יהיה כלי גבר על אשה" (דברים כב ה).¹⁴

"כפה פרשה לעני" - זו אשה אלמנה הצרפית, שכלכלה לאליהו בלחם ובמים.¹⁵

"לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים" - זו רחב הזונה, בשעה שבאו ישראל להחריב יריחו, לא נתיראה מהם, מפני שנתנו לה סימן: "את תקות חוט השני" (יהושע ב יח).¹⁶

"מרבדים עשתה לה" - זו בת שבע, שיצא ממנה שלמה, שהיה מרוקם בשש וארגמן, ומלך מסוף העולם ועד סופו.¹⁷

"נודע בשערים בעלה" - זו מיכל שהצילה דוד מן המיתה.¹⁸

"סדין עשתה ותמכור וחגור נתנה לכנעני" - זו אמו של שמשון שנושעו ישראל על ידו.¹⁹

נולד שמואל שלא רק היה שווה (בן זוג) למשה ואהרן: "שקול שמואל כמשה ואהרן" (במדבר רבה יח ח), אלא עלה עליהם. ראו שמות רבה טז ד: "אמר הקב"ה: משה שהיה יושב במקום אחד לדון את ישראל, יבוא אצלי לאוהל מועד לשמוע הדבור. אבל שמואל שהלך אצל ישראל בעיירות ודן אותם, אני הולך ומדבר עמו". ראו המדרש בשלמותו שם. וראו דברינו [שמואל](#) בפרשת קרח.

¹⁴ ראו טוב ההשוואה עם שרה במדרש תנחומא חיי שרה: "ידיה שלחה בכישור - שהיתה נותנת מאכל לעוברים ושבים". זו כמוכן בריחה רבה מהפגש, שהרי כישור הוא כלי טווייה ואריגה, בדומה לפלך וניתן להשוות אותם ליתד האוהל שזה הכלי בו הרגה יעל את סיסרא עפ"י הפסוקים בספר שופטים (ד כא, ה כו). כך או כך, יעל מייצגת את דמות האשה הלוחמת, ממש בידיה ובכך היא מיוחדת מכל שאר הנשים ומזכירה את ספר יהודית. וזה שאין היא יהודיה, לא מונע מהדרשן להדגיש שהריגת סיסרא לא הייתה בכלי מלחמה דוגמת חרב או סייף, אלא בכלי למלאכת הבית, שמא ח"ח עברה יעל על האיסור: "לא יהיה כלי גבר על אשה" (ספרי דברים פסקא רכו, שיטת ר' אליעזר ברבי יעקב).

¹⁵ הליכתו של אליהו לאשה הצרפתית (מקום ליד צידון), המתוארת בספר מלכים א פרק יז היא סיפור מופלא. אליהו גוזר בצורת על הארץ בתחילת הפרק, מסיבה לא לגמרי ברורה (ראו גמרא סנהדרין קיג ע"א שקושרת את העניין להקמת העיר יריחו כמסופר בסוף פרק טז), ואח"כ נודד צפונה בשל הבצורת למקומות בהם יש עדיין מים עד שמגיע לציידון. ראו ביקורת חז"ל על מעשה זה של אליהו (בגמרא סנהדרין שם) עד שאמרו: "אבא אליהו קפדן היה", והשוו את מעשיו לאדם שסגר דלת על מנועול ואיבד את המפתח. כאן הוא מתואר כעני הבא להתדפק על דלתה של אשה אלמנה ענייה וגם לה יש טענות קשות כנגדו, חוץ מהמתואר במקרא. ראו ילקוט שמעוני מלכים א סוף פרק יז, פרקי דרבי אליעזר פרק לב ועוד. עפ"י המקרא, אליהו הוא שהביא ברכה לביתה של האשה הצרפתית, ככתוב במלכים א יז טז: "כִּדְ הַקָּמַח לֹא קָלְתָה וְצַפְתָּ הַשָּׁמַן לֹא חָסַר כְּדָבַר ה' אֲשֶׁר דָּבַר בְּיַד אֱלֹהֵי", אבל המדרש משבח את האשה הצרפתית ורואה את הצעד הראשון שבו היא פותחת את ביתה הדל לעובר אורח שלא ידעה מי הוא.

¹⁶ גם על [רחב](#) כבר מלאנו ידינו לדרוש בפרשת שלח לך (הפטרות הפרשה) והראינו איך חז"ל מאמצים אותה ומקבלים אותה בזרועות פתוחות ללב האומה, עד שאמרו בגמרא מגילה יד ע"ב שהיא נישאה ליהושע לאחר שהתגיירה "ושמונה נביאים והם כהנים יצאו מרחב הזונה ... אף חולדה הנביאה מבני בניה של רחב הזונה היתה". וגם השוו אותה עם רות ואמרו: "נדרשתי ללא שאלו, זה רחב הזונה. נמצאתי ללא בקשונ, זה רות המואביה" (מדרש זוטא - רות (בובר) פרשה א). לנו נראה להשוות את "תקוות חוט השני" שהיה מהגורמים לגיורה של רחב כמתואר במכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דעמלק פרשה א (בשלשה דברים חטאתי, בשלשה דברים מחול לי, בחבל בחלון בחומה"), עם תקוותם של ישראל, מידי שנה בשנה ביום הכיפורים שחוט השני יהפוך ללבן ויסמל את הסליחה לחטאותיהם. ובכך נוצר גם קשר עם השלג והשני שבפסוק של אשת חיל שהוא דורש.

¹⁷ את בת שבע נשוב ונראה בסוף דברינו לצדה של רות, אבל הכללתה כאחת מנשות החיל במדרש נראית תמוהה וכנראה באה ע"מ להכניס את שלמה למדרש דרך אמו. ראו מדרש בגנזי שכטר א 166 (מצוטט בספר אישי התנ"ך, יש"י חסידה) המתייחס לחלק השני של הפסוק: "שש וארגמן לבושה" שבת שבע ניסתה לפתות את דוד במלבושים מפוארים וכשלא הצליחה "עלתה לגג וישבה לה ערומה". כבר הזכרנו בערה 1 לעיל, בראש דברינו, את החצי הראשון של פרק לא במשלי: "דברי למואל אֲשֶׁר־יִסְרְתוּ אָמוּ ... מִהַרְי וְמִהַרְבָּטְי וְכוּ" ואת המדרשים על פסוקים אלה (ויקרא רבה יב ה, סנהדרין ע ע"ב) המתארים את שלמה ששתה לשוכרה ערב חנוכת המקדש ו"מפתחות של בית המקדש נתונות תחת ראשו" ובת שבע אמו באה ליסרו ולהעירו בגערה. בת שבע היא גם זו שבאה בתמימות (או בערמה) בשליחות אדוניהו ששלמה יתן לו את אבישג השונומית לאשה (מלכים א פרק ב) וגורמת למותו. סוף דבר, הכללתה של בת שבע ברשימה היא תמוהה, מה גם שדמויות חיוביות כדבורה הנביאה, חולדה הנביאה ואסתר המלכה לא כלולות בה. השערתנו, כאמור, היא שבת שבע זכתה בשל הרצון להכניס את שלמה למדרש דרך אמו.

¹⁸ נראה שיחסי דוד ומיכל אינם צריכים למדרש ודי לנו בסיפורי המקרא, החל מאהבתה הגדולה של מיכל לדוד (שמואל א פרק יח), דרך סיועה לבריחתו מפני שאול אביה (שם פרק יט), נתינתה (ע"י שאול) לפלטי בן ליש כנראה כעונש על בריחת דוד (שם פרק כה), דרישתו החד-משמעית של דוד להשבתה אליו אחרי מות שאול (שמואל ב פרק ג), קריעתה מעל פלטי בן ליש (שם), המריבה ביניהם בעת מחולות העלאת הארון מבית עובד אדום (שם פרק ו) - [הפטרות פרשת שמיני](#), והסוף הכאוב בסוף הפרק: "ולמיכל בת־ישאול לאֲהִיָּהּ לֶהָ לְךָ עַד יוֹם מוֹתָהּ". ראו גם הפסוק הקשה שחמישה מבני מיכל (שהיו לה מאדם אחר) נמסרו [לנבעונים](#) ע"י דוד (שמואל ב פרק כא). מכל תלאותיה וחייה הקשים של מיכל, מחשיב המדרש את הצלתה את דוד ממיתה! ראו מדרש תהלים (בובר) מזמור נט: "מצא אשה מצא טוב - זו מיכל בת שאול שהיתה אהבת לדוד בעלה יותר מאביה, שמילטה נפשו מאביה".

¹⁹ היא אשת מנוח שזכתה להתגלות המלאך, כפי שאנו קוראים בהפטרות פרשת נשא. ראו דברינו [בשורת הולדת שמשון](#) בפרשה זו. ראו גם על דמותו של [שמשון](#) עצמו שם. ובמה זכתה אמו של שמשון להיכלל ברשימת נשות החיל? האם משום שהרתה וילדה גיבור חיל כשמשון? ראו מעשיה גם בספר בתי מדרשות מדרש אשת חיל: "שהייתה טווה ומוכרת בשוק ומגדלת את בנה", ובאוצר המדרשים הלל: "מושיבי אמו של שמשון לתת לה בית". כנראה שלגדל ילדים (גם שובבים כשמשון) ולהיות עקרת בית מסורה המטפחות את המשפחה, מזכה להיכלל ברשימת נשות החיל. וחז"ל גילו לנו את שמה: הצללפונית או הצללפוני ושהיא משבת יהודה (בבא בתרא צע ע"א, במדבר רבה י ה).

"עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון" - זו אלישבע בת עמינדב שראתה ארבע שמחות [ביום אחד], אחיה נשיא, ובעלה כהן גדול, ואחי בעלה מלך, ושני בניה פרחי כהונה.²⁰

"פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה" - זו אשה חכמה, שאמרה: "שמעו אמרו נא אל יואב קרב עד הנה ואדברה אליך" (שמואל ב כ טז), שהצילה את העיר בחכמתה וזו היתה סרח בת אשר.²¹

"צופיה הליכות ביתה" - זו אשתו של עובדיה, שהצילה בניה ולא עבדו ע"ז עם אחאב.²²

"קמו בניה ויאשרוה" - זו שונמית, שנקראת אשה גדולה, ומפני מה, מפני שהחזיקה באלישע לאכול.²³

"רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה" - זו רות המואביה, שנכנסה תחת כנפי השכינה.²⁴

"שקר החן והבל היופי". שהניחה אמה ואבותיה ועושרה ובאה עם חמותה וקיבלה כל המצות. תחום שבת - אל אשר תלכי אלך (רות א טז), איסור יחוד עם איש - ובאשר תליני אלך (שם). תרי"ג מצות - עמך עמי (שם). עבודה זרה - ואלהיך אלהי (שם) ... לפיכך זכתה ויצא ממנה דוד שריווה להקב"ה בשירות ותושבחות, לפיכך נאמר:

"תנו לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה" - החזק במוסר, שמרו התורה, ותנצלו מיצר הרע.²⁵

מסכת בבא בתרא דף צא עמוד ב - אמה של מלכות

²⁰ כבר הזכרנו את **אלישבע** כאחת המיילדות לעיל וכבר הקדשנו לה דף מיוחד בפרשת שמיני, יום שמחתה הגדול שנהפך לאבל. ראו שיר השירים רבה ג ז על הפסוק: "מי זאת עולה מן המדבר - מדבר באלישבע בת עמינדב", ויקרא רבה כ ב על הפסוק: "אמרתיה להוללים אלתהלו וְלְרַשְׁעִים אֶלְתַּרְיִמוּ קֶרֶן" (תהלים עה ה), קהלת רבה ב ב על הפסוקים: "לשחוק אמרתי מהולל" וכן: "ולשמחה מה זו עושה". כאן רק נזכיר את הקשר הטראגי לרות שהתאלמנה בליל כלולותיה, כמסופר במדרש זוטא - רות (בובר) פרשה ד סימן יב: "ויהי ביתך כבית פרח" (רות ד יב) - לא נאמרו דברים הללו אלא כנגד אלישבע בת עמינדב, שראתה ארבע שמחות ביום אחד, בעלה ובניה כהנים גדולים, יבמה מלך, ואחיה נשיא. ויקח בועז את רות - אמרו: אותו הלילה שבא עליה מת".

²¹ הכוונה כאן לאשה החכמה מאבל בית מעכה שעמדה כנגד יואב כשרדף אחרי שבע בן בכרי כמסופר בשמואל ב פרק כ. ראו על כך מדרש בראשית רבה צד ט: "ותקרא אשה חכמה מן העיר ויקרב אליה ותאמר האשה האתה יואב (שמואל ב כ) - אמרה: שמך יואב, לומר שאתה אב לישראל, ואין אתה אלא קוצר! ... לא כתוב: כי תקרב אל עיר להילחם עליה וקראת אליה לשלום? (דברים כ י) ... מה אתה מבקש להמית עיר ולי שאני אם בישראל?" ובהמשך היא מתמרנת גם מול אנשי העיר שסירבו להסגיר את שבע בן בכרי ואומרת להם: "אין אתם יודעים דברי דוד? איזו אומה עמדה בהם? איזו מלכות עמדה בהם? אמרו לה: ומה הוא מבקש? אמרה להם: אלף אנשים, ולא טוב אלף אנשים מלהחריב מדינתכם? אמרו לה: כל אחד ואחד יתן לפי מה שיש לו. אמרה להם: שמא אגב פיוס הוא מניח קמעה. עשתה עצמה כמי שהולכת ומפיסת וחזרה מאלף לחמש מאות, למאה, לעשרה, לאחד - והוא אכסנאי - ומי הוא? שבע בן בכרי". ראו בדברינו **סיעה של בני אדם** בפרשת יגש. ראו גם **נשים חכמות** בפרשת קרח. ואת עלית על כולנה היא **שרח או סרח בת אשר** שרבים דנו בדמותה הלפאית וגם לה הקדשנו דף בפרשת פנחס.

²² עפ"י מסורת חז"ל אשת עובדיה היא האשה האחת מנשי בני הנביאים שצעקה אל אלישע שבעלה מת והנושה בא לקחת את שני בניה לעבדים, כמסופר במלכים ב פרק ד. הפטרה שאנו קוראים בפרשת וירא, שממשיכה שם לסיפור השונמית (המוזכרת בסמוך) שאת בנה החיה אלישע, שהוא, כך נראה, כנגד סיפור פקידת שרה והעקדה בה ניצל יצחק בבראשית פרקים כא-כב. ראו פסיקתא דרב כהנא פיסקא ב - כי תשא: "א"ר מנא: אילולי זכות אשתו של עובדיה כבר היו ישראל מאותה שעה כלים מה שעשת באותו היום". ראו פיתוח מדרש זה באוצר המדרשים (אייזנשטיין) 145 שאשת עובדיה מרעישה עולמות כשהיא קוראת בבית הקברות: "ירא אלהים!". וכשצדיקים כמו אברהם, יוסף ואיוב נענים לקריאה, היא עונה להם שהיא מתכוונת לאותו שנאמר עליו "ירא אלהים מאד" (ראו תיאור צדקתו של עובדיה שזכה לכך שבת קול הכריזה עליו שהיה ירא אלהים מאד, בגמרא סנהדרין לט ע"ב). ועמוד קודם אומר שם המדרש: "כשביקש הקב"ה לבראות חוה ראה שיוצאות ממנה נשי דור המבול ודור הפלגה שמחטיאות את בניו, וחזר וראה שיוצאות ממנה שרה רבקה רחל ולאה. וראה שיוצאת ממנה איזבל שמחטיאה את נביאי הבעל, וחזר וראה שיוצאת ממנה אשת עובדיה שמכלכלת בני הנביאים". עפ"י המקרא, עובדיה הוא שמשותב בכך שהחביא מאה נביאים ודאג למחסורם גם בשנות הבערות הקשות - ראו מלכים א פרק יח, וכך גם במקצת מדרשים. אבל דרשה זו נותנת לאשת עובדיה את כל הקרדיט.

²³ ראו בדברינו **אלישע והשונמית** בהפטרות פרשת וירא.

²⁴ ראו ילקוט שמעוני משלי רמז תתקסד שמרחיב: "רבות בנות עשו חיל זו רות שנתקרבה תחת כנפי השכינה וזכתה ויצא ממנה דוד ושלמה שרוו להקב"ה בשירות ובתושבחות". והמדרש הגדול בראשית כג א פרשת חיי שרה, חוזר ומזכיר גם את נעמי בדרשה שחוזרת לאותו י"ד לעיל: "וידיה שלחה לאביון - זו נעמי, שהכניסה את רות תחת כנפי השכינה, דכתיב: ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה (רות א, יח)". בקבלת הגרות (כנדרש להלן על האות ש"ן) נחלשה רות והפכה לאביונה (חלשה) ונעמי היא שהחזיקה בידה ועודדה אותה להמשיך במסע.

²⁵ נראה שבמאמץ קטן (גם בלי מחשב) יכול היה הדרשן למצוא סיומות יותר נאות, כגון המשנה שבסוף מסכת תענית המתארת את בנות ירושלים שהיו "יוצאות בכלי לבן שאולים", ביום הכיפורים ובט"ו באב "וחולות בכרמים" ומזכירות את שני הפסוקים האחרונים של פרק אשת חיל: "ומה היו אומרות: בחור! שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה, שקר החן והבל היפי אשה יראת ה' היא תתהלל, ואומר: תנו לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה". וגם ממדרש רות רבה יכול היה הדרשן לצטט את ההתייחסות לנעמי בעת שחזרה לשקם את עצמה: "זו היא שמעשיה נאים ונעימים" (רות רבה ג ו), או התייחסותו של בעז לרות: "כיון שראה אותה נעימה ומעשיה נאים התחיל שואל עליה" (שם ד ט). אך הדרשן בחר לסיים בדברי מוסר קצרים: "החזק במוסר, שמרו התורה, ותנצלו מיצר הרע" וסיבותיו עמו. מה שחשוב לנו הוא הסיום ברות. שלוש האותיות האחרונות של אשת חיל, ר"ש, ש"ן ות"ו מוקדשות לרות הגיורת המואביה שבאה לחסות תחת כנפי אלוהי ישראל. ומשלושתם, נראה שהאות ר"ש היא העיקר, משום שהיא המעמידה את מעשי רות ופועלה אל מול מעשי כל הנשים הגדולות שבתולדות עם ישראל: "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה".

"הָמָּה הַיּוֹצְרִים וַיִּשְׁבְּי נְטֻעִים וַיְגַדְרָה עִם־הַמֶּלֶךְ בְּמִלְאֲכָתּוֹ יָשְׁבוּ שָׁם" (דברי הימים א ד כג). המה היוצרים - אלו בני יונדב בן רכב שנצרו שבועת אביהם; יושבי נטעים - זה שלמה שדומה לנטיעה במלכותו; וגדרה - זו סנהדרין שגדרו פרצותיהן של ישראל. עם המלך במלאכתו ישבו שם - זו רות המואביה שראתה במלכות שלמה בן בנו של בן בנה, שנאמר: "וישם כסא לאם המלך" (מלכים א ב יט)²⁶, ואמר ר' אלעזר: לְאִמָּה של מלכות.²⁷

חג שמח ולימוד פורה ומהנה

מחלקי המים

מים אחרונים: "אין מים אלא תורה" ומכאן כנראה המנהג במקצת קהילות צפון אפריקה לשפוך ולהתיז מים (בעיקר ילדים) בחג השבועות. ראו [חג המים](#) בויקיפדיה. ובדורות האחרונים יצאו רבים נגד מנהג זה ונראה שעדיף לקיים את דברי מדרש ספרי בפרשת עקב: "נמשלו דברי תורה למים: מה מים חיים לעולם, כך דברי תורה חיים לעולם ... מה מים משיבים נפשו של אדם ... כך דברי תורה משיבים נפשו של אדם ... מה מים חיים לעולם, כך דברי תורה חיים לעולם, שנאמר: הוי כל צמא לכו למים" (ישעיה נה א).

²⁶ ראו שם הפסוק המלא כאשר בת שבע באה לשלמה בנה לבקש את אבישג עבור אדניה: "וַתָּבֵא בַת־שֶׁבַע אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לְדַבְּרָלוֹ עַל־אֲדֹנָיהָ וַיִּקָּם הַמֶּלֶךְ לְקִרְאתָהּ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לָּהּ וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסְאוֹ וַיֵּשֶׁם כֶּסֶף לְאִם הַמֶּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לִימִינוֹ". שלמה משתחוה לבת שבע אמו, אבל "אם המלך" שם היא עפ"י המדרש, רות המואביה.

²⁷ ראו מדרש זה בשינוי נוסח ברות רבה פרשה ב סימן ב: "המה היוצרים, זה בעז ורות. ויושבי נטעים, זה שלמה שהיה דומה כנטע במלכותו. וגדרה, אלו סנהדרין שהיו גודרים עמו בדברי תורה. עם המלך במלאכתו ישבו שם. מכאן אמרו: לא מתה רות המואביה עד שראתה שלמה בן בנה יושב ודן דינן של זונות. זהו שכתוב: וישם כסא לאם המלך (מלכים א ב יט), זו בת שבע. ותשב לימינו, זו רות המואביה". שלמה, כותב ספר משלי אשר נחתם בשיר ההלל לאשת חיל, יושב על כסא מלכותו כאשר בת שבע אמו לצדו וסבתא של סבא שלו (ישי היה נכד של רות) יושבת לימינו. נוכחות שתי הנשים, בת שבע ורות, בדינן של שתי הנשים הזונות, בו בא לידי ביטוי וניסיון קיצוני כוחה של אהבת אם, הוא ללא ספק סמלי. גם התזכורת הקבועה שמלכות בית דוד מוצאה ממואב, היא סמלית מאד. זה אותו מואב שנולד מחטא זנות בנות לוט (בראשית פרק יט), זה אותו מואב שבנותיו החטיאו את בני ישראל בשטים (במדבר פרק כה). זה אותו מואב שבתחילתה של המגילה נענשו מחלון וכיליון על שלקחו להם נשים מואביות (רות רבה ב א, ב ט) ורק במהלכה התחדשה ההלכה: "עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית" (רות רבה ב ט), ראו דברינו [לא יבוא עמוני ומואבי](#) בפרשת כי תצא). רות המואביה, הגיורת, הגורמת לחידוש ההלכה, בעלת החסד, היא אמה של מלכות. היא זו שעלתה על כולנה, על כל השרשרת המפוארת של אמות ואמות האומה.